

NEW YORK TIMESI BESTSELLERITE AUTOR

SUSAN MALLERY

Triloogia 3. raamat

A man and a woman are sitting in a field of tall grass, embracing and smiling. The man is on the left, wearing a dark blue long-sleeved shirt, and the woman is on the right, wearing a red top and blue jeans. They are both looking at each other and smiling. The background is a soft-focus landscape with a sunset or sunrise sky.

Terve pikk
suvi

Susan Mallery
All Summer Long
2012

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad Harlequin Enterprises II B. V./S.à.r.l.-le. Kaanekujundus pärineb Harlequin Enterprises II B. V./S.à.r.l.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Toimetanud Jana Kuremägi
Korrektor Inna Viires

© 2012 by Susan Macias Redmond
© 2013 Kirjastus ERSEN

® ja TM litsentseeritud kaubamärgid kuuluvad Harlequin Enterprises Limitedile. Kaubamärgid, mis on tähistatud märgiga ®, on registreeritud Eestis ja/või Siseturu Harmoniseerimise Ametis või mõnes muus riigis.

E04255413
ISBN 978-9949-25-364-7

Nüüd kõik raamatud meie veebipoest www.ersen.ee ja
e-raamatud www.ebooks.ee

Esimene peatükk

„Palun ära tõlgenda seda valesti, kuid nii suur kass nagu sina peaks olema kõige nelja käpaga kindlalt maa peal.”

Charlie Dixon ronis redelit mööda edasi, tajudes, et Daytona hoiab tal pilku peal, suurtes rohelistes silmades tõsine halvakspanu. Oma kolmteist kilo kaaluval musta-valgekirju kassil jagus enesekindlust kapaga. Tema ronimisoskus oli küll suurepärase, kuid võime puu otsast alla saada jättis nii mõndagi soovida. Vähemalt korra kuus ronis ta proua Coversoni mägivahtra otsa ja kiunus seal abitult, oodates, et ta alla aidataks. Tunni pärast läks vanaproua paanikasse ja helistas tuletõrjesse. Kass oli saanud nime proua Coversoni suurest armastusest autospordi vastu: nimelt peetakse NASCARi tähtsaim võistlus Daytona kuulsal ovaalrajal. Nüüd vahtis ta vihaselt ja ähvardavalt Charliet, kuid lõpuks peab ikka alla andma ja laskma end turvaliselt maapinnale tuua.

„Tule nüüd,” ütles Charlie veel kahe viimase redelipulga jagu edasi ronides. „Varsti läheb sul kõht tühjaks ja sa tead ise ka, et ilma minu abita sa oma toidukausini ei jõua.”

Selle peale lasi kass kuuldavale kohutava urina.

„Ära hoopis midagi,” ütles Charlie kassist kinni võttes. Daytona lõi käpaga ta kätt, kuid see oli rohkem moe pärast. Ta nihkus juba pikkamööda Charlie poole ja lasi end sülle võtta.

„Ära muretse,” kostis tänavalt hääl, „hoian redelist kinni.”

Charlie ohkas raskelt. „Tsiivilisikud,” pomises ta. „Kuidas nad küll mu alati üles leiavad?”

Daytona ei kostnud musta ega valget.

Charlie vaatas alla ja nägi redeli juures üht meest. „Mul pole viga midagi,” hüüdis ta. „Astu kaugemale.”

„Redelit tuleb ju kinni hoida,” vaidles tumedapäine mees vastu.

„Ei tule.”

Charlie võttis Daytona kindlalt kaenlasse ja hakkas alla ronima. Ta ronis kiirustades, kuna teadis, et Daytona võib rahutuks minna. Kui kass hakkab nihelema, võivad nad mõlemad alla kukkuda. Seekord aga polnud ta küllalt kiire.

Daytona surus kõik neli käppa vastu ta keha ja keeras end ringi, püüdes ülejäänud maa ise alla ronida. Charlie ei lasknud teda lahti. Esiteks ei tahtnud ta ise kukkuda ja teiseks polnud tal tahtmist selgitada vanaproua Coversonile, mis kassiga on juhtunud.

„Lõpeta!” ütles ta kassile.

„Kas ronin üles?” küsis mees.

Charliel käis korraks peast läbi mõte, kui suur jama järgneks, kui ta virutaks mehele obaduse turvasaapas jalaga, ning kas see oleks vaeva väärt. Ta parimad sõbrad olid tsiivilisikud, kuid jumala eest, mõnel pole ikka tõesti üldse aru peas.

„Hoi eemale!” karjus ta mehele. „Astu redelist kaugemale ja ära topi oma nina siia.”

„Ma ei topigi oma nina. Ma aitan.”

Enne kui Charlie jõudis midagi vastata, juhtus ühekorraga mitu asja. Daytona tõukas veel viimast korda jõuliselt

käppadega, et vabaks pääseda. Charlie püüdis temast kõvemini kinni haarata ja kaldus pisut ettepoole. Redel kõikus, too puu all seisev idioot hakkas üles ronima ja hetk hiljem tajusid nad kõik omal nahal Maa külgetõmbejõudu.

Daytonal vedas kõige rohkem. Tema löi küüned puutüvesse ja ronis alla. Charlie oli maapinnast paari meetri kaugusel. Maapind lähenes tohutu kiirusega, kuid selle asemel et kukkuda kõnniteele või puu alla rohule, langes ta otsa mehele, kes oli üritanud „aidata”.

Õhku ahmivana tolle idioodi peal lamades vaatas Charlie, kuidas Daytona veel viimast korda ärritunult turtsatades minema patseeris. Kass eemaldus, saba püsti. Charlie keeras end mehe pealt maha, tajudes, et meeter seitsmekümne kaheksa pikkusena ja tugevate lihastega kaalus ta palju rohkem, kui peeti moekaks. Mehel oli kindlasti hing kinni. Kui veab, oli viga saanud üksnes mehe uhkus, ning Charlie võib pidada talle maha loengu teemal, miks lollus pole arukas. Halvimal juhul tuleb kutsuda kiirabi.

„Kas said viga?” küsis ta end põlvili ajades ja mehele esimest korda otsa vaadates. „Kas löid pea ära ja...”

Kuradi kurat. See polnud ju mõni niisama jobu, mõtles ta mehe täiuslikku lõuajoont, täidlast suud ja – kui mehe silmad pikkamööda avanesid – ta pikkade ripsmetega raamitud tumedaid silmi nähes. See oli ju kõige ilusam mees ilmselt kogu maamuna peal.

Clay Stryker, modell, ja tagumikudublant. Clay tagumikku võis näha ajakirjareklaamides, kalendrites ja suurel ekraanil. Tal oli lausa jalustrabav keha ja veelgi parem nägu. Clay oli seda sorti mees, kelle naeratuse pärast võiks ka maakera teist pidi pöörlema hakata.

Charlie oli Clayga mõned korrad kohtunud. Näiteks hiljuti pulmas, kui sõbranna Heidi abiellus Clay vennaga. Pealegi elas Clay samas rantšos, kus Charlie oma hobust hoidis. Nad olid teineteist üle latrite ja heinapallide tervitanud. Kuid nii lähedalt polnud Charlie teda varem näinud. Vähemalt mitte täies elusuures. Nii lähedal veatule inimolendile polnud Charlie iial varem olnud.

Ta oli sunnitud pisut tõrksalt tunnistama, et see tegi araks.

Täiusliku suu üks nurk kerkis. „Kuule, ma ju päästsin su,” ütles mees.

Charlie turtsatas. „Vaevalt küll. Kas löid pea ära? Juhul kui löid, siis tuli loodetavasti aru pähe.”

Nüüd oli mehe nägu naerul. „Võid ju loota.”

Charlie surus käe ta õlale. „Püsi paigal, vinge vend. Kas said viga? Sa jäid ju kõige alla. Ega sul ükski luu katki ole?”

„Ainus, mis viga sai, on mu ego – sellepärast, et sa ei hinda mu abi.”

„Sa löid redeli kõikuma, mille peale me kõik maha kukkusime ja oleksime võinud mõlemad tõsiselt viga saada. Selle eest sa küll kiita ei saa.” Charlie tõusis püsti ja andis käe, et ka mees püsti aidata. „Kas seista suudad?”

Mehe nägu läks laiale naerule. Pagana pihta, on see mees vast ilus, mõtles Charlie hajameelselt. Vaatamata sellele, et ta polnud juba kümme aastat ühtki meest kütkestavaks pidanud, oli Clay peaaegu jumalikus täiuses midagi meeldivat.

Clay ignoreeris ta kätt ja tõusis sujuva liigutusega püsti. „Kõik on parimas korras.”

„Charlie, kas said viga?”

„Kõik on korras, proua Coverson,” vastas Charlie, üritades mitte hambaid kokku suruda. Hambaarst oli teda hoiatanud, et ta ei tohi ärrituses hambaid kiristada. Ja ta oli peaaegu kogu aeg ärritunud.

Proua Coverson seisis maja ees terrassil, Daytona süles. Tema taga Charlie kolleeg Michelle Banfield, poolik küpsis käes ja süüdlaslik ilme näol.

„Pidin just sulle appi tulema,” pomises Michelle. „Aga noh, need küpsised...”

„Pole midagi,” lohutas Clay. „Mina olin kohal.”

Charliel oli kange tahtmine mehele vastu vahtimist viirutada.

„See on koht, kus sa küll ei tohiks olla. Tuletõrjuja töösse sekkumine on seadusega keelatud. Kui seda veel kunagi teed, lasen su vahistada.”

Selle asemel et kohast hirmu tunda, Clay hoopis naeratas. „Oled sina aga vintske tots.”

„Sul pole aimugi, kui vintske.”

Clay pakkus kätt. „Tore, et sain abiks olla.”

„Sa ei...” Charlie vangutas pead. „Ükskõik. Olgu. Suur tänu. Nüüd aga lase jalga.”

Ta surus Clay kätt, tajudes, kuidas mehe sõrmed tema omad pihku võtsid. Ja mees oli temast kümmekond sentimeetrit pikem. Huvitavad faktid, kuid neist pole mingit kasu.

Esiteks tuli tal saada üle hirmust meeste ees ja kui ta leiab, et tahab mõne mehega olla, siis kindlasti mitte Clay-sugusega. Ta otsiks kellegi, kes oleks turvaline. Kena. Normaalne. Teiseks: ka siis, kui ta oleks nii rumal, et teda tõmbaks Clay poole – ja nii rumal ta ei ole –, polnud vähimatki

võimalust, et Clay-sugune mees temasuguse naise vastu huvi tunneks. Clay-sugused mehed armusid supermodellidesse ja... ja... sellistesse naistesse nagu tema ema. Noh, siis kui ema veel noorem oli.

Charlie teadis, milline ta on. Ta on tugev ja võimekas. Ta jõuab suurema vaevata kanda tööga seotud kahekümne viie kilo raskust varustust. Ta jõuab vedada voolikuid kümendale korrusele. Ta saab kõigega ise hakkama. Ta oskab autol rehvi vahetada ja tilkuvat kraani parandada. Ta ei vaja meest. Kui, siis võib-olla üksnes ühe tibatillukese asja pärast.

„Kuule, Charlie?”

„Mis on?” nähvas ta.

Clay kiikas nende ikka veel ühendatud käte poole. „Sa vist taitsid, et ma läheksin ära. Kui nii, siis lase mu käsi lahti.”

Pagana pihta. Charlie lasi mehe käe lahti. „Palun vabandust.”

„Pole midagi.” Clay saatis talle naeratuse, mis oleks mõne nõrgema naise põlvili surunud. „Eks rantšos näeme.”

Rantšos, mõtles Charlie juhmit. *Õige jah*. Clay elab ju rantšos ja tema hoiab seal oma hobust. Nad satuvad kokku. „Eks ikka.”

Clay viipas maja ees seisvatele naistele. „Kaunist päeva, daamid.”

Naised noogutasid sõnagi lausumata. Kui Clay eemaldus, märkas Charlie, kuidas Michelle'i ja proua Coversoni pilk langes mehe tagumikule. Charlie lubas ka endale kiire pilguheidu, enne kui suundus majja ja seal ootavate värs-kete küpsiste juurde.

Suhkruga on kõik lihtne, mõtles ta. Imelisele maitsele järgneb veresuhkru tippusööst. Meeste puhul on aga kõik keerulisem. Ja Clay oli teistest hullem. Sest ta oleks võinud vanduda, et ajal kui nad teineteise käest kinni hoidsid, tundis ta sekundi murdosa vältel sügaval sisimas midagi.

Mitte kiindumust. See oleks liiga tugev sõna. Aga võibnat. Vaevutajutavat sahinat. Loomulikult on hea see, et see osa temast polnud nii surnud, nagu ta oli arvanud. Halb aga see, et ta avastas selle inglinäoga tagumikumodelli läheduses, kes võib saada iga kell suvalise naise, keda ihkab, pelgalt küsimise või vihje peale.

Clay maailmas valitsesid veatud inimesed. Charlie oli aga murdunud. Kuigi mitte nii, et seda oleks kõik märganud – ja ta oli õppinud normaalselt käituma. Kuid ta ise teadis tõde.

Kuid sellelegi vaatamata tähendas see edusamme. Võib täna, kirvendus homme. Veel paar aastatuhandet ja võib juhtuda, et ta suudab olla samasugune nagu kõik teised.

Clay kinnitas suure ekraani, mis oli ta presentatsiooni oluline osa. Ta oli pikki tunde vaeva näinud, et esitada kogu informatsioon lihtsalt mõistetavate graafikute ja tabelitena. Kõiki numbreid toetas hunnik kogutud informatsiooni.

Vana talumaja elutoas – selles majas oli ta veetnud oma elu esimesed aastad – valmistus ta esitlema oma plaani vendadele ja emale.

Kui ta oleks saanud valida, oleks ta eelistanud seista tuhande rahutu aktsionäri ees.